

Îngerul de la fântână

Lhana ROMA-NOVA

(Poem dedicat Limbii Române și tuturor celor care o iubesc!)

La zidirea lumii, s-a născut întâi
Cel ce-avea să fie al ei căpătâi,
s-a născut Cuvântul - gânduri întrupate,
zbor de libelule peste Principate...

La zidirea lumii, cerul însuși plângé
lacrimi de caință prefăcute în sânge
căci uitat-a Domnul într-a Sa mistrie
sfânt pământ și-o țară, pe-a mea Românie!

La zidirea lumii, oștile cerești
întind spre neanturi scări mănăstirești
pe care să urce mii de libelule,
să se-așeze în ceruri lângă tarantule
și să înceapă a își țese toate împreună
țarina de aur, țarina română...

Cete întregi de libelule
s-au zidit în tarantule
ca să țese infinituri
din amurg și răsărituri,
ca să țese focul viu
din cuvântul străveziu
și să țese apa vie
din triluri de ciocârlie!

Când aflat-a Domnul Sfânt
că s-a țesut din Cuvânt
fir de aur, fir de foc,
de mătase - la mijloc,
supăratu-S-a pe îngeri, pe arhangheli - cei dintâi,
pe cei patru: Mihail,
Gavriil
și Rafail,
pe vestitul Uriil,
îngeri de vânturi ascunse într-al lor cinstit călcâi,
iar în sfânta-I supărare
a voit răscumpărare:
Blestemați să fiți cu toții
voi cei ce-ați făcut pe hoții,
voi cei care ați cutezat

POEZII ONLINE

---

a fura al meu cnezat,
voi cei care ați îndrăznit
prin al vostru gest căznit
să îmi luăti ce Eu gândisem
și în Cuvânt azi răspândisem
cum că doar acea mistrie
trebuia a fi solie
peste neamuri și popoare...
Îi puneam aripi să zboare!

Voi furat-ați de la Mine
nemuririle latine
dar vă iert c-am obosit
de atât bolborosit
și ca semn de-a Mea iertare
vă voi pune o întrebare:
Oști cerești și libelule
zidite în tarantule
ce-ați țesut cu fir din soare
infinitul care doare,
ce-ați țesut cu fir de foc
nemurirea în stil baroc,
aș vrea să Mă țineți minte...
Vă puteți zidi în cuvinte?

Fericite c-au scăpat
de pedeapsă, de păcat,
oștile cerești și ele
s-au zidit pe cer în stele,
libelule uimite
s-au țesut doar în cuvinte
și-apoi s-au zidit pre stele
să picteze în cer pastele
ca să zboare împreună
peste țarina română...

Iar din când în când coboără
întru inimi de fecioară,
și în inimi de feciori...
Tu le simți, te trec fiori?

Simți cum se zidesc în tine
stele din dureri latine,
simți sclipiri și-a lor răcoare
când pe buze cade o boare
din pastele ce se-așează
în suflet și te veghează?

POEZII ONLINE

Simți tu focul ce te arde
când citești o veche carte
și în care-i o fărâmă
dintr-a ta limbă română?

Simți tu foc ce te cuprinde
când iubirea te surprinde
și ai vrea să-i dai un nume
dar ea însăși te răpune
și îți spune răspicat
ca să n-o dai la mezat...
Al ei nume-i doar iubire,
cată în cartea de Citire!

Și mai caută într-o carte,
caută cuvântul moarte!
Căci acest cuvânt te-așteaptă
de nu ești ființă înțeleaptă
a citi în Abecedar
un cuvânt ce-l găsești rar
dar, odat' ce l-ai aflat,
el va fi al tău palat,
el, Român de ieri, de mâine...
Ai găsit cuvântul pâine?

De găsești cuvântul țară
să nu uiți să îi pui tiară
din îngeri și libelule
zidite în tarantule,
constelația de foc, constelația de aur...
Limba noastră - sfânt tezaur!

Limba veche românească,
acea cetină cerească
ce se întinde ca o punte
precum laurii pe frunte
între toți acei ce simt
românește și consimt
că de-or fi sortiți să moară
departe de a lor țară,
vor lua cu ei în Rai
românescul nostru grai,
iar de vor ajunge în Iad
vor ascunde în flori de jad
limba sfântă românească,
diavolii să n-o găsească,
să n-o ardă vreun strigoi,
ci să ardem numai noi!

POEZII ONLINE

Tu, Român de România,
să nu-ți pierzi vreodat' făclia,
limba ta cea românească...
doar ea știe să zdrobească
rătăcirile din unii
(precum au făcut străbunii),
rătăcirile tirane
dinspre state suzerane!

Zi cu noapte se îngână
într-a ta limbă română
și se nasc din rezonanță
vechi luceferi de speranță
ce-o cântă cu toți la strană,
ea - balsam la orice rană...

Dreptatea, de îți e rănită,
limba ta neprihănăită
se va îmbrăca în armură
și cu greaua-i lovitură
va ucide pe făptas...
Limba ta nu este laș!

Al tău înger - la fântână,
va păzi limba română,
va păzi-o de sirene
și de alte măști viclene,
va păzi-o de reptile
care prin vorbe subtile
vor a o târî în mocirlă...
Şarpe, viperă, şopârlă!

Constelația de aur, constelația de foc...
Limba noastră cea română întru Domnul are loc!

Limba noastră-i o redută
ce L-a învins pe Dumnezeu
când iubirea-I nevăzută
a dat nume unui zeu...

L-a numit Limba Română,
șapte zile în săptămână,
șapte zile, șapte nopti...
Ca pedeapsă la și hoți!
(21. 08. 2019)